

Men ikke desto mindre maatte den højtærede Landbrugsminister opleve, at det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Sporon-Fiedler, straks tog Afstand fra Beregningerne og sagde, at de maatte staa for den højtærede Landbrugsministers egen Regning, hvilket udlagt maatte betyde, at man ikke tillagde dem nogen praktisk Betydning. Og der var Medlemmer af den højtærede Ministers eget Parti ude i Landet og for øvrigt ogsaa her i Salen, der erkendte, at Forholdene var saaledes med Hensyn til Høsten — det kunde enhver forstaa, som vilde gøre sig den Ulejlighed virkelig at studere Forholdene —, at det ikke var muligt for den højtærede Landbrugsminister at faa den Eksport til Veje, som det var hans Agt. at iværksætte, og følgelig kunde han heller ikke faa sine Millioner ind i Statskassen. Det gik ogsaa saaledes, som vi sagde. Den højtærede Minister fik af de 50 Mill. Kr. kun de 3 Mill. Kr.

For Sukkerordningens Vedkommende er Forholdet dette, at Sukkerordningen blev til paa et meget tidligt Tidspunkt, længe før der overhovedet blev lagt Sukkerroefrø i Jorden, i Foraaret 1920. Den højtærede Landbrugsminister ved, at allerede i 1919 blev de første Forberedelser taget til at træffe Foranstaltninger til at faa Sukkerordningen gennemført og allerede hen paa Foraaret 1920 blev de endelige Udregninger foretaget; og den Indstilling, som den højtærede Minister fik vedrørende Sukkerordningen for 1920—21, blev tilstillet ham den 25. Marts 1920, altsaa paa et Tidspunkt, da der endnu ikke var lagt Sukkerroefrø i Jorden. (*Landbrugsministeren [Madsen-Mygdal]*: Da var jeg ikke Minister). Det er ganske ligegyldigt, om den højtærede Landbrugsminister paa det Tidspunkt var Minister eller ikke, for det var denne Beregning, han byggede paa, da han forelagde Sukkerordningen for Rigsdagen den 17. Juni 1920. Forholdet er nu blevet dette, at Sukkerordningen har givet et Underskud for indeværende Aar, mod et Overskud i Fjor, paa ca. 21 Mill. Kr.

Nu siger den højtærede Landbrugsminister, at overfor et saadant Underskud er der ikke taget noget som helst Forbehold. Dette er ikke rigtigt. Indstillingen, der blev gjort den 25. Marts 1920, var for øvrigt ikke enstemmig, idet 3 Medlemmer af Den overordentlige Kommission, nemlig Andersen, Hauge og Fru Jensen, altsaa tre Socialdemokrater, havde en særegen Stilling, idet de ikke vilde gaa med til at give Sukkerfabrikkerne en saa stor Fortjeneste, som var forudsat efter Flertallets Indstilling. Men

hele Den overordentlige Kommission tog et stærkt Forbehold overfor Holdbarheden af den Kalkulation, der var opstillet, og det laa i Sagens Natur, at den maatte gøre det. Selvfølgelig kunde Den overordentlige Kommissions Medlemmer ikke paa det Tidspunkt, da Indstillingen blev afgivet i Marts Maaned 1920, vide noget som helst om, hvorledes Sukkerroehøsten vilde blive et halvt Aar efter. Vi sagde derfor, efter at have opstillet en Kalkulation, at „saa vidt det i Øjeblikket kan skønnes, vil Ordningen saaledes under de angivne Forudsætninger praktisk talt balancere for Staten. Til Dækning af et eventuelt mindre Underskud vil Staten have sin Andel i et eventuelt Eksportoverskud af Salget udover 133 Mill. kg.“ Vi har taget vort Forbehold, det maatte vi naturligvis gøre, og jeg begriber ikke, at den højtærede Landbrugsminister ikke er opmærksom paa dette, men tværtimod her hævder gentagne Gange, at jeg ikke har været med til at tage noget Forbehold med Hensyn til Holdbarheden af de Kalkulationer, der var gjort.

Det er nu egentlig ikke saa underligt, at der blev et Underskud paa Sukkerordningen, som nu har været gældende her i Danmark i 5 Aar, og som alt i alt har krævet et Beløb paa ca. 500 Mill. Kr. Det er ikke saa underligt, naar Talen er om saa stor en Kapital, at der i sidste Instans kan blive et Underskud, og det er saa meget mindre underligt, som det hele beror paa, hvorledes mange forskellige Faktorer vil komme til at se ud. Den normale Sukkerproduktion her i Landet er 140 à 150 Mill. kg. Selvfølgelig kunde vi ikke i Foraaret 1920 vide, hvorledes Sukkerroehøsten vilde blive, og deraf afhænger jo meget; vi kunde heller ikke vide, hvorledes Produktionsomkostningerne vilde blive paa det Tidspunkt. Da Indstillingen blev givet til Ministeriet, regnede Sukkerfabrikkerne, at Omkostningerne vilde blive 88 Ø. pr. kg; det var den Pris, Staten skulde overtage Sukkeret til. Det viser sig imidlertid nu, at Sukkerfabrikkerne har regnet forkert, at det er blevet 102 Ø. pr. kg, altsaa 14 Ø. mere, og alene paa denne Konto bliver der en Mindreindtægt for Staten paa en Produktion af 123 Mill. kg paa over 17 Mill. Kr.

Nu maa jeg for øvrigt straks sige, at det ikke er godkendt af nogen, at Omkostningerne har været 102 Ø. pr. kg. Jeg vil ikke godkende de Beregninger, der er gjort. Jeg vil meget advare den højtærede Landbrugsminister mod uden nærmere Eftersyn at godkende den Beregning, som Sukkerfabrikkerne har tilladt sig at hævde